

еще послѣ и насъ самыте, защото ѡскорблѣва
и смущава многѡ душата ни.

Чесѡ ради трѣба да бѣдеме ко всѣмъ бла
госклонни, да живѣеме сосъ всѣхъ мирно
и да не даваме никогдѣ причина за досаждѣніе
нѣкому. Ако ли нѣкой прегрѣшитъ ни нѣщо
да не ѣскаме никаково ѡмщѣніе, нитѡ да дер
жиме на него враждѣбна злѡба, но паче да м
прощаваме великодѣшно, и да сѣ трудиме какъ
да мѣ воздадѣме добро вмѣстѡ злѡ, поминѣ
юще това златно слово: “Благодѣаніето
найблагорѡдно ѡмщѣніе . .”

Г'. Зѣвисть .

Ѣ найгнѡсныте и наймѣрзостныте страсти
зѣвисть та, коѡто прешладава много пѣт
душыте на дѣцѣта. Зѣвисть та ѣ скорбь з
дѡброто на дрѹгитѣ: понѣже катѡ видатъ, за
що ѡучителитѣ и родителитѣ любатъ, и
гѡлатъ, или хвалатъ, или награждаватъ др
го дѣте помногѡ ѡ нѣхъ, зѣвисть та ѡбѣ на
чинѣва да замѣдѣва сѣрдцето ѣмъ. Тогѡ ради